Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

114

Minuni sub pământ

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 114

MINUNI SUB PĂMÂNT

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ORAŞUL SCUFUNDAT

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— Căpitanul Thiago, care fusese mult timp tovarăşul nostru de suferinţă, porni spre Răsărit cu soldaţii săi şi cu bandiţii prinşi – temuţii „piraţi ai fluviului Sabi”.

După ce trupa se pierdu în zare, noul nostru camarad, profesorul american James Therry, stăpânit de setea lui de a descoperi cât mai repede oraşul scufundat, făcu stânga-mprejur şi o luă repede la picior spre Apus, dea lungul fluviului Sabi. Abia avurăm, vreme să încărcăm proviziile luate din tabăra bandiţilor şi să-l urmăm.

— Ei, domnule profesor, mai încet! strigă Marian, râzând. N-avea grijă, ajungem noi la vreme la oraşul d-tale scufundat.

Ne apropiarăm de Therry, care se oprise în loc şi ne aştepta.

— Domnule Farrow – spuse el – socot ca peste vreun ceas vom ajunge la oraşul cu pricina. Cu siguranţă că ruinele lui, ca şi fortificaţia, vor fi acoperite de plantaţii, astfel că în primul rând va trebui să găsim o intrare. Fireşte că va fi foarte greu să ne facem o idee despre oraş, căci străzile sau drumurile vor fi, de sigur, acoperite complet cu pământ. Aşa dar, singurul noroc ce l-am putea avea va fi să găsim intrări în case. Daca presupunerea – mai bine zis speranţa mea se va confirma – ca e vorba de un vechi monument cultural, atunci fireşte că voi lua înţelegere cu guvernul portughez, ca să mi se încredinţeze cu conducerea săpăturilor de care va fi nevoie.

— Mai întâi de toate să vedem dacă putem descoperi vreun oraş – râse Marian – deşi sunt şi eu înclinat a crede că e posibil să fie. A! Uite colo în fund nişte coline, poate c-am şi ajuns la ţintă.

Erau ridicături de pământ acoperit cu iarbă şi tufe, la fel ca acelea care acopereau fortăreaţa părăsită. Numai că suprafeţele lor erau mult mai întinse.

Apropiindu-ne, văzurăm că aceste coline aveau forme foarte regulate, făcând impresia unor meterezuri de fortăreaţă modernă.

— Probabil că sub aceste ridicături de pământ e ascuns un zid care ducea de jur împrejurul oraşului – zise Therry – asta ar fi dovadă că acei care au clădit oraşul stăteau pe o treaptă înaltă de cultură. Haideţi repede, domnilor, trebuie să ne căţărăm acolo ca să ne facem o idee de lucru în întregul lui.

Fără să mai piardă timpul, el îşi făcu vânt pe povârnişul înalt de vreo zece metri, se opri pe vârf încremenit, pentru ca apoi să ne facă semne şi să strige:

— Veniţi repede, domnilor, l-am găsit!

Când ajunserăm şi noi sus după câtva timp, văzurăm că într-adevăr

era vorba de un zid cu o întindere neobişnuită.

Uriaşul meterez acoperit de vegetaţie forma un patrulater lung şi lat de vreun kilometru. În mijlocul acestui meterez se ridicau nenumărate coline, astfel orânduite încât recunoşteai îndată o aşezare de oraş.

O colină foarte mare, exact în mijlocul meterezului, stârni cu deosebire interesul nostru şi Therry zise cu însufleţire:

— Domnilor, cu siguranţă că aici a fost un templu. Acolo trebuie să pătrundem în primul rând. Te pomeneşti că asta e cea mai mare descoperire făcută în veacul acesta. Repede la vale!

— Stai! strigă Marian. Mi se pare că am văzut nişte umbre colo jos, lângă coliba aceea înaltă. Trebuie să fim cu băgare de seamă, domnule profesor, căci s-ar putea să-şi fi găsit aici o ascunzătoare negri sau indivizi care fug de lumina zilei. Să ţinem armele pregătite.

— Ce, să şi îi descoperit oare cineva taina acestor coline? făcu profesorul. Asta ar fi o mare dezamăgire pentru mine. Haideţi repede, trebuie să mă încredinţez!

Şi fără să ţină seamă de prevenirile lui Marian. Coborî în goană povârnişul. Fireşte că urmăreau repede, dar el tot ne-o luase înainte cu vreo zece metri.

Coboram într-adevăr nişte străzi, deşi erau acoperite câţiva metri cu pământ, pe care creştea o iarbă deasă. Dădurăm într-o stradă care mergea în linie dreaptă de la răsărit spre apus prin oraşul misterios. Adesea trecem prin străzi lăturalnice care duceau şi ele în linie dreaptă, însă de la Nord la Sud.

Cu toate că mergeam în fugă, zăream adesea deschizături de diferite mărimi în vegetaţia deasa care acoperea clădirile vechi. Probabil că erau ferestre şi uşi.

Deodată profesorul zări pe dreapta, într-o stradă lăturalnică.

În curând ajunserăm şi noi acolo şi la vreo douăzeci de metri în dreapta noastră, văzurăm colina înaltă sub care, după toate probabilităţile, se afla templul oraşului de odinioară.

Profesorul se făcu nevăzut. Iuţirăm paşii, căci dispariţia brusca a lui Therry ne păru misterioasă, deoarece Marian vorbise cu puţin înainte de nişte umbre pe care le văzuse pe lângă templul acela.

Colina se înalta pe un loc pătrat, mărişor. Şirurile de coline, sub care erau ascunse casele, se aflau la vreo cinsprezece metri depărtare de fiecare parte a presupusului templu.

Ne despărţirăm: Marian cu servitorul lui Therry alerga la dreapta în jurul colinei, eu cu Pongo la stânga. Când ajunserăm însă amândoi pe partea cealaltă. Marian şi boy-ul nu se mai vedeau. Trebuie, deci, să fi găsit intrarea, îmi spusei.

— Repede, Pongo, şopti. Am presimţirea că s-a întâmplat ceva neplăcut.

— Să fie cu băgare de seama, Master Bertram, mă preveni Uriaşul. Aici nu e bine!

Dar nu ţinui semnă de cuvintele lui, căci îmi spuneam că se trezise superstiţia în Pongo.

Alergai spre latura a treia şi acolo băgai de seamă imediat o deschizătura mărişoară la pământ. Poarta trebuie să fi fost deci foarte înaltă, de vreme ce mai ieşea atâta în afară, cu tot pământul ce se depusese.

Când fui în faţa deschizăturii întunecoase, ceva mă îndemnă să nu pătrund înăuntru aşa cu una, cu doua. Aprinsei repede lampa de buzunar şi îndreptai lumina în deschizătură. Văzui însă numai la dreapta şi la stânga, lespezi mari de piatră, bine potrivite una lângă alta. Zidul să fi avut doi metri grosime şi încăperea dindărătul lui era atât de mari incit lampa lumina numai o mică bucată din podeaua prăfuită.

Şi atunci făcui îndată descoperirea că Marian, profesorul şi micul boy intraseră în încăperea misterioasă, căci întipăriturile paşilor lor se vedeau lămurit.

Spre spaima mea, însă văzui şi alte urme – de picioare mari, goale. Aşa dar nu se înşelase Marian spunând că zărise nişte umbre.

Se vede că se aţineau negri înăuntrul clădirii. Sfătui la gânduri dacă să intru şi eu, când Pongo îmi şopti:

— Messer Bertram, mai bine rămânem aici.

— Pongo, camarazii noştri au intrat însă acolo, după cum poţi recunoaşte după urme – răspunsei eu – şi afară de asta au întrat şi negrii. Trebuie să vin în ajutorul tovarăşilor.

Uriaşul mormăi ceva neînţeles, dar în aceeaşi clipa mi se păru ca aud un strigat slab din înăuntrul clădirii misterioase şi, fără să mai şovăi, intrai cu băgare de seamă înăuntru.

Nu sfătui să mai văd dacă mă urma Pongo. Drumul ducea în pantă.

Când trecui zidul, cea dintâi grijă a mea, fu să îndrept lumina de amândouă părţile. Cu prilejul acesta băgai de seamă că pereţii încăperii uriaşe erau acoperiţi cu semne ciudate şi figuri de animale săpate în piatră.

Îndreptând lumina lămpii drept înainte, tresărit puternic, speriat şi surprins; în fată îmi rânjea un chip uriaş şi grozav, înconjurat de şerpi fioroşi.

O clipă numai ţinu spaima mea, căci recunoscui că e vorba de statuia enormă a zeiţei indiene Kali – Kali Sângeroasa, Gâtuitoarea.

Cum ajunsese aici, în continentul acesta îndepărtat?

Câteva clipe rămăsei nemişcat, privind statuia uriaşa. Apoi lăsai întâmplător în jos lumina lămpii şi văzui ca Idolul stătea pe un soclu înalt de piatră, în faţa căreia stătea o piatră lungăreaţa şi înaltă, care cu siguranţă că servise pentru jertfe în vremurile îndepărtate.

Fui smuls din gândurile mele, băgând de seamă ca toate urmele de puşi duceau în linie dreaptă spre lespedea de jertfa şi dispăreau acolo.

Aşadar, piatra aceasta trebuia să ascundă o taina pe care ţineam

neapărat s-o dezleg.

Cu băgare de seama, plimbând mereu în jur luminii lămpii, paşii spre lespede.

Deodată, mă opri. Auzisem un murmur slab, dar nu putui recunoaşte de unde venea şi ce să îi însemnând. Suna aproape ca murmurul unui fluviu subteran – dar îmi spune-i îndată ca nu putea fi asta, căci era de neînchipuit cu fluviul Sabi care curgea în apropiere, să aibă un afluent subteran.

Curând putui deosebi mai bine zgomotul şi băgai de seamă că trebuia să fie murmurul unei mulţimi omeneşti.

Mă cuprinse o spaimă grozavă. Murmurul suna atât de regulat, ca şi cum un întreg sobor de preoţi ar înălţa rugăciuni. Şi făcând legătura cu zeiţa Kali, nu putea fi vorba decât de o jertfă – poate că se îndeplinea ceremonia jertfirii camarazilor mei.

La gândul acesta uitai de orice prevedere şi mă apropiai repede de piatra la care duceau urmele. Într-un rând mi se păru că se mişcă una din lespezi care formau podeaua, – dar nu ţinui în seamă asta.

Când fui însă în faţa pietrei vechi, nu mai auzii murmurul dinainte.

Prinsei blocul de piatră şi încercai să-l dau în lături, dar cu toate străduinţele mele, nu izbutii.

Cuprins de deznădejde mă sprijinii de el şi deodată piatra mare şi grea începu să se dea încetişor îndărăt. O putui împinge până la soclul statuii şi în faţa mea se făcu o deschizătură întunecoasă în podea, din care pătrundea un aer rece şi umed.

La lumina lămpii mele văzui trepte largi de piatră, care duceau în adânc. Fără să şovăi, începui să le cobor, dar abia coborâsem trei trepte când auzii, înăbuşit, glasul lui Marian răsunând din întunericul din faţa mea.

— la seama, Robert, capcana, repede înapoi!

Apoi glasul său amuţi atât de brusc, încât îmi dădui seamă îndată că fusese împiedicat cu dea sila să-şi urmeze vorba.

Îmi recăpătai repede cumpătul şi dintr-o săritură urcai îndărăt cele trei trepte.

Era şi timpul, căci uriaşa piatră de jertfă se rostogoli repede înainte şi se opri la locul ei. Cu siguranţă că m-aş îi ales cu picioarele zdrobite, dacă n-aş fi sărit afară atât de repede.

În aceeaşi clipă pricepi ca lespedea podelei, care se lăsase puţin când înaintasem eu, trebuia să fi stat în legătură cu vreo instalaţie de semnalizare, care dădea de veste celor de jos ca intrase cineva.

La gândul acesta ieşi în goană din misteriosul templu. Când trecui de zidul gros, îl strigai încet pe Pongo şi văzui atunci ivindu-se făptura-i uriaşă lângă mine.

— Bine făcut că strigai, Messer Bertram – zise el.

Vroia să zică prin asta că ar fi înhăţat, cum ştia el, pe omul ce-ar fi ieşit de acolo, neputând şti cine este, din pricina întunericului.

Îi spusei în grabă ce aflasem şi el răspunse, îngândurat:

— Foarte rău, dar Pongo văzut aici doi negri care alergat către colină, spunând acestea arată spre partea opusă a vechiului templu. Acolo trebuia deci să fie o a doua intrare şi imediat o lua la fuga în jurul colinei, strigându-i lui Pongo să mă urmeze.

Dar zadarnic căutai o ieşire.

Deodată, însă, îl auzi pe credinciosul nostru camarad:

— Vino, Masser, aici urme de negri.

Într-adevăr, în iarba deasă se vedea o dunga îngustă. Firele erau culcate în aşa fel încât arătau spre colină.

Ne luarăm după această urmă a celor doi negri, care dispărea îndărătul unui tufiş mic. Dând în lături frunzişul, văzui o deschizătură de vreun metru înălţime, care începea chiar de acolo. Şi se vedeau foarte lămurit urmele lăsate de Negri când intraseră înăuntru.

— Masser fie cu băgare de seamă! mă preveni Pongo din nou.

Şi deoarece ştiam cât de primejdioasă e întreprinderea mea, îi şoptii:

— Pongo, tu rămâi afară. Numai dacă vei vedea că nu mă întorc, va trebui să încerci să ne liberezi. Sau urmează-mă de la distanţă, c-a să vezi sau să bagi de seamă dacă voi cădea cumva într-o cursă.

Credinciosul uriaş încuviinţă din cap, iar eu mă lăsai repede la pământ şi îndreptai lumina lămpii în deschizătura întunecoasă. Ca şi la intrarea în templu, ducea şi aici o pantă devale. Plimbai lumina încoa şi încolo şi văzui sub mine o încăpere potrivit de mare, tot din blocuri de piatră şi care avea la stânga o deschizătură întunecoasă.

Ascultai cu încordare şi neputând descoperii nimic ce mi-ar fi dat de bănuit, îmi dădui drumul la vale.

Când ajunsei jos şi mă ridicai, cea dintâi grijă a mea fu să caut urmele celor doi negrii, care se vedeau lămurit în pătura deasă de praf şi murdăria de pe podea.

Ciudat era că ele nu duceau spre deschizătura din zidul stâng, ci înapoi lângă panta de lângă zidul prin a cărui deschizătură intrasem eu.

Pornii cu băgare de seamă după urmele acestea şi dădui de o deschizătură îngustă de înălţimea unui om, care ducea drept în sus. Mă strecurai înăuntru cu revolverul în mâna dreaptă şi cu lampa de buzunar în stânga.

O clipă mă gândii cum va găsi Pongo drumul acesta, căci el n-avea lampă. Trebuie să mă întorc şi să-i dau de veste. Când ajunsei însă la intrarea îngustă, aceasta se întunecă, acoperită de făptura unui om.

— Pongo stă mal bine aici, şopti uriaşul. Sus poate vedea negri.

Avea dreptate – îi arătai repede intrarea ascunsa folosită de Negri, apoi porni dea lungul unui gang îngust şi atât de scund încât fui nevoit să aplec capul.

Îmi dădui seamă lesne că gangul acesta ducea spre templu. Şi deoarece mergea în jos, presupusei că voi ajunge în încăperile subpământene ale vechiului templu.

După vreo zece paşi stinsei lampa, căci s-ar fi, putut ca lumina să fie zărită de vreun paznic ascuns. După alţi şase paşi, mâinile mele întinse se izbiră deodată de un zid şi îmi dădui seamă ca acesta era alcătuit tot din blocuri mari de piatră, ca şi la templul de dincolo. Eram deci aproape de ţintă şi numai intrarea mai trebuia s-o găsesc.

II
TAINELE VECHIULUI TEMPLU

ÎMI ÎNCORDAI AUZUL căci mi se păru că aud un murmur slab. Lipii urechea de zid şi acum putui prinde mai bine sunetele.

Ca şi înainte, îmi făcea impresia că sunt rugăciuni înălţate de mulţi oameni şi iarăşi mă cuprinse îngrijorarea de soarta lui Marian, a profesorului şi a micului negru. Tocmai vroiam să aprind din nou lampa, când auzii un zgomot slab în apropierea mea. Era un sunet metalic, ca un scârţâit de uşa.

Mă dădui repede cu un pas îndărăt şi în aceeaşi clipă simţi o boare de aer, care-mi sufla în fata un miros ciudat, de parcă s-ar fi ars pe undeva pe aproape mirodenii.

Apoi văzui înaintea mea o lumină ce se făcea din ce în ce mai mare. Recunoscui lămurit pervazul unei uşi care se deschidea încet.

Încăperea dindărătul ei era viu luminata şi acum auzii bine de tot murmurul acela ciudat. Îndată mă dădui şi mai mult îndărăt, aici în pragul uşii se ivise o făptură omenească.

După cât puteam recunoaşte, era un negru; omul lumină mai întâi câteva clipe în gang, apoi se apropii cu băgare de seamă. Uşa dindărătul lui se închidea încetişor.

Trebuia să lucrez repede, căci era neapărat nevoie să intru în templu, înainte ca uşa să închidă de tot, altminteri ar fi trebuit să pierd vremea căutând mecanismul ascuns. Şi-apoi se mai putea ca uşa să se deschidă numai pe dinăuntru.

Apucai repede revolverul de ţeavă, făcui doi paşi înainte şi fără să-i dau timp negrului să poată scoate un ţipăt, îl izbii cu putere în tâmpla cu patul armei.

Sării repede la el, îl lăsai binişor la pământ şi mă furişai prin crăpătura îngustă a uşii, care aproape se închisese.

Ştiam că Pongo auzise zgomotul luptei scurte şi că va veni şi el. Va lega pe omul leşinat şi-i va pune căluş, ca să-l împiedice să dea alarma.

Abia mă strecurasem în încăperea subterana, ca mă şi aplecai. Mă aflam într-un fel de gang lat de vreun metru, care mergea de jur-împrejurul tavanului încăperii înalte de cel puţin zece metri şi largă de opt. Ca şi în cea de sus, pereţii erau acoperiţi cu semne şi figuri de animale săpate în piatră, iar în nişte inele de metal erau înfipte făclii care împrăştiau o lumină pâlpâitoare în toată încăperea.

Dedesubtul meu se afla încă o statuie a zeiţei Kali, atât de înaltă încât şerpii care îi înconjurau, capul erau la cel mult un metru sub mine.

Abia după ce privii toate acestea, îmi îndreptai atenţia spre oamenii care umpleau încăperea şi îngânau un cântec ciudat.

Erau vreo treizeci de negri din neamul Cafrilor, cari, cu capetele

aplecate, stăteau în şase şiruri în faţa statuii zeiţei. De la locul meu nu puteam vedea lespedea de jertfă de la picioarele statuii, de aceea mă lăsai pe capul zeiţei şi privii cu băgare de seamă în jos.

Presupunerea mea se adeveri şi mă înfiorai văzând în ce situaţie grozavă se aflau camarazii mei. Legaţi zdravăn şi cu căţuşe în gură, Marian şi profesorul stăteau pe piatra de jertfă şi de fiecare parte a acesteia era câte un... indian.

Acum mă dumiri oarecum. Indienii aceştia erau probabil urmaşii acelora ce construiseră oraşul scufundat, păstraseră credinţa străbună şi făcuseră din Cafrii – probabil urmaşii foştilor sclavi ai strămoşilor lor – uneltele lor.

Cel ce stătea la dreapta, era un bătrân cu barba lungă şi albă ca zăpada, celălalt un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu barba neagră. Păreau tată şi fiu, căci chipurile lor fanatice se asemănau.

Ca nişte statui stăteau cu braţele încrucişate pe piept şi priveau la negri ce cântau. După un timp, aceştia se opriră din cântat şi ridicară capelele.

Cei doi indieni începură să se mişte, întinseră braţele şi rostiră câteva cuvinte poruncitoare. Urmarea fu că negrii începură imediat un dans furios, pe care-l însoţeau de urlete înfiorătoare.

Bătrânul indian scoase acum la iveala un pumnal lung şi lucitor, pe care-l roti cu sălbăticie deasupra lui Marian şi a profesorului.

O clipă mi se mai duse gândul la micul boy negru al profesorului, pe care nu-l putusem descoperi până atunci. Apoi însă, când bătrânul indian zvârli înainte mâna cu braţul ca să lovească în Marian, ţintii scurt şi odată cu împuşcătura, bătrânul căzu grămadă.

Câteva clipe. Negrii râmaseră ca încremeniţi şi îl luai la ochiu pe celălalt Indian, care scoase şi el fulgerător un pumnal şi-l îndreptă spre profesor. Dar glonţul meu i-o luă înainte şi-l văzui cum se prăbuşeşte, scoţând un ţipăt de moarte.

Negrii izbucniră acum într-un răcnet de furie şi se năpustiră spre piatra de sacrificiu. Începui îndată să trag asupra lor, smulsei cu stânga al doilea revolver şi slobozi glonţ după glonţ.

Îngroziţi, Cafrii se dădură înapoi, dar eu mă îndoiam totuşi că tovarăşii mei vor putea fi salvaţi, căci după ce-mi voi fi golit încărcătoarele aş fi avut nevoie de câteva secunde ca să le încarc la loc, iar pe de altă parte nu puteam coborî ca să-i dezleg pe cei doi camarazi.

Primul revolver îl şi golisem. Iar în al doilea mai aveam patru gloanţe. Începui să trag cu băgare de seamă, ţintind mereu în picioarele negrilor, care încercau să înainteze. Şi în vremea asta, încărcăm repede, cu dreapta, celălalt revolver.

Deodată zării o făptură mică şi neagră, care venea în goană spre piatra de jertfă. Cu mare bucurie recunoscui că era boy-ul profesorului.

Din fericire eram gata cu încărcatul, când negrii teferi, vreo

optsprezece la număr, se pregăteau şi se repeadă iar înainte când zăriră pe servitorul profesorului.

Începui iar să trag şi negrii se dădură din nou îndărăt. Boy-ul ajunsese la piatra de jertfă, luă repede de jos pumnalul scăpat de bătrânul indian şi tăia legăturile lui Marian. Apoi făcu acelaşi lucru cu stăpânul său.

Când se ridică, se ivi brusc îndărătul lui o făptură. Era celălalt indian, pe care glonţul meu probabil că nu-l rănise grav. Repezi pumnalul şi bietul negru căzu grămadă scoţând un ţipăt de moarte.

Dar în clipa următoare se prăbuşi la pământ şi indianul, pe care de data asta îl nimerisem mai bine. Marian se aplecă deasupra bătrânului indian, îi desfăcu vestmântul şi îşi luă înapoi brâul cu arme, pe care bătrânul şi-l petrecuse în jurul mijlocului.

Apoi începu să tragă şi el în negri, care urlând de groază se făcură nevăzuţi prin nişte deschizături înguste din fundul încăperii.

Profesorul se aplecase deasupra servitorului său. Se ridică apoi încetişor şi dădu trist din cap.

— Mort! – zise el – şi-a plătit cu viaţa devotamentul.

— Haide repede, domnule profesor! zise Marian – întâi să ne vedem la adăpost şi-apoi îl vom putea plânge pe viteazul băiat. Ia-ţi brâul cu arme de la indianul de colo şi apoi ne vom căţăra repede pe statuia zeiţei. Robert, e vreo ieşire pe colo sus?

— Da – răspunsei eu – veniţi repede!

În vreme ce profesorul îşi lua brâul cu arme, Marian şi începu să se caţere pe statuie.

Atunci auzii dedesubtul meu un zgomot slab. Nici nu mă întorsei, spunându-mi că nu poate fi decât Pongo, pe care-l atrăseseră încoace împuşcăturile.

— L-ai găsit pe negru, Pongo? întrebai peste umăr.

Răspunsul fu cu totul neaşteptat.. O mână îmi prinse beregata cu atâta putere, încât nu putui scoate nici un ţipăt. În clipa următoare mă pomenii lovit în tâmplă şi-mi pierdui cunoştinţa.

*

Mă trezii cu capul vâjâind şi cu cercuri de foc pe dinaintea ochilor.

Auzii apoi un glas, dar dintru-ntâi nu pricepui cuvintele. Încetul cu încetul însă începui să-mi revii, putui vedea mai limpede şi privii în ochii scânteietori ai unui indian care să fi avut vreo treizeci de ani.

Mă speriai de ura care se citea în ochii aceia negri. Şi spaima mea deveni şi mai mare când descoperii pe chipul său o asemănare de netăgăduit cu cei doi Indieni pe care îi împuşcasem în templul.

N-avui vreme să-mi urmez gândurile, căci îl auzii spunând într-o englezească fără cusur, cu glas rece şi nemilos:

— Ai omorât pe tatăl, pe fratele meu şi şase din sclavii noştri credincioşi şi ai rănit grav o mare parte din ei. Îţi poţi lesne închipui ca te aşteaptă o pedeapsă foarte aspră. Deocamdată sclavii mei mai sunt

în căutarea tovarăşilor d-tale ce urmează să fie jertfiţi zeiţei noastre. Vei fi martor al acestei ceremonii, apoi va urma pedepsirii d-tale.

În vreme ce vorbea indianul, eu îmi învinsesem spaima şi acum răspunsei liniştit:

— Mă îndoiesc foarte mult că sclavii d-tale vor prinde pe camarazii mei. Afară de asta voi sunteţi de vină, deoarece aţi vrut să jertfiţi zei voştri pe camarazii mei, care nu v-au făcut nimic. Aşa fiind, nu consider de loc drept crimă faptul că am ucis pe tatăl şi fratele d-tale.

— Eu însă consider asta drept o mare crimă pedeapsa va fi cât se poate de aspră – răspunse indianul – camarazii d-tale nu ne pot scăpa în nici un caz, căci templul nostru are taine pe care nu le bănuieşte nici un muritor. A! Uite că sclavii mei îi şi aduc pe cel dintâi prizonieri.

Şase Cafri aduceau pe Pongo al nostru. Şi eu, care îmi pusesem toată nădejdea într-însul.

Indianul mă privi batjocoritor când Pongo zvârlit la pământ lângă mine. Apoi zise:

— Voi rândui în templu totul pentru jertfit camarazilor d-tale. De asemenea şi pentru pedepsirea d-tale. Cred că sclavii mei vor prinde în rând pe ceilalţi doi tovarăşi ai d-tale.

Dădui numai din umeri, ca să nu arăt slăbiciune. Privii în juru-mi şi văzui că ne aflam într-o încăpere mică, mobilată ca odaie de locuit, după gustul indian. O perdea grea de mătase verde, pe unde dispăruse Indianul, acoperea ieşirea. Pe pereţii îmbrăcaţi cu mătase, nu mai putui descoperi nici un alt loc unde ar fi fost ascunsa alta ieşire.

În faţa perdelei verzi stăteau doi negri furioşi înarmaţi cu iatagane.

Mă uitai îngrijorat la Pongo, care făcu iar o mutră veselă şi-mi şopti:

— Foarte bine va fi, Masser Bertram. Pongo lăsat fie prins, ca să libereze pe Masser Bertram. Masser Farrow şi Therry plecat, este la adăpost.

Rămăsei câteva clipe uimit, apoi răspunsei:

— Pongo, om bun şi credincios, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Mă tem însă că nu va fi atât de uşor să ne eliberăm. Suntem legaţi zdravăn şi păziţi cu străşnicie.

Uriaşul zâmbi şi răspunse în şoaptă:

— Negri nu poate leagă bine. Pongo umflat muşchii şi acum poate da jos frânghie. Negri prosti, nu luat arme de la Masser Bertram şi Pongo. Eu taie acum legături la Masser Bertram.

Privii la cei doi Cafri care nu-şi dezlipeau ochii de la noi. Dar nu văzui nici o schimbare în mutrele lor scârboase; simţii deodată un cuţit la încheieturile mâinilor şi în clipa următoare braţele îmi erau libere.

Mă ferii să fac vreo mişcare şi în acelaşi moment Pongo îmi şopti:

— Masser stă liniştit de tot, Pongo atrage încoace paznici.

Mă uitai cu încordare la cei doi Cafri. Pongo îşi îndreptă deodată trupul şi începu să-l lege în chip ciudat încoa şi încolo. Imediat se apropie încă unul din Cafri, gata să facă o săritură cu iataganul ridicat.

Pongo juca de minune rolul unui om căruia i s-a făcut deodată rău. Începu să geamă, îşi duse mâinile la cap şi Cafrul se lăsă păcălit. Lăsă în jos iataganul, făcu o mutră încurcată, privi repede spre camaradul său, care dădu din umeri – apoi porni spre Pongo.

Indianul în puterea căruia ne aflam, trebuie să se fi simţit în siguranţă, sau poate Cafrii fuseseră prea uşuratici, căci nu ne legaseră picioarele, astfel că acum stăteam cu desăvârşire liberi, cu armele noastre în faţa celor doi paznici.

Deodată, Pongo ţâşni în sus ca un arc şi în clipa următoare şi înhăţase de beregată, cu mâna stângă, pe Cafrul din faţa lui, iar cu dreapta scoase cuţitul enorm de rechini; fulgerător repezi braţul, văzui scânteind ceva în aer şi paznicul de lângă uşa se prăbuşi, horcăind. Cuţitul lui Pongo era înfipt adânc în gâtlejul sau.

În clipa următoare se auzii o bufnitură şi Pongo lăsă încetinel jos, pe covorul gros, pe paznicul pe care-l înhăţase. Pumnul pe care îl dăduse trebuia să-l lase în nesimţire pentru vreme îndelungata daca nu-l ucisese chiar.

După aceea se duse la paznicul care zăcea lângă uşă, scoase cuţitul din gâtlejul lui şi ridică deodată mana în semn de prevenire.

Trebuie să fi auzit vreun zgomot, aşa că mă lipii de perete, lângă uşa. Pongo se aşează în fata mea, de partea cealaltă, gata să se repeadă.

Acum auzii şi cu paşi uşori, care se apropiau. Probabil că era indianul care vroia să ne ducă în templu.

Paşii se opriră, apoi omul de afară strigă:

— Timbo!

După glas recunoscui că era într-adevăr indianul şi privii întrebător la Pongo.

Uriaşul Negru desfăcu deodată perdeaua cu mana stângă, repezi înainte braţul drept, afară se auzi o bufnitură scurtă, apoi camaradul nostru îl trase înăuntru pe Indian.

Pumnul drept al lui Pongo încleştase gâtlejul celuilalt, care probabil leşinase. Vru să-l aşeze pe covor, dar eu îi şoptii:

— Pongo, poate că e mai bine să-l luăm cu noi. Dacă dăm peste un număr mare de Cafri, avem o pavăză buna.

Uriaşul dădu din cap. Îl ridică pe leşinat pe umărul stâng şi zise:

— Masser merge înainte. Pongo arată drum.

Din prevedere scosei amândouă revolverele şi le ţinui în mâini, apoi desfăcui perdeaua şi ieşi într-un gang îngust, luminat slab de câteva făclii aşezate din loc în loc.

— La stânga, Masser Bertram, şopti Pongo.

Îl ascultai şi după vreo zece paşi mă pomenii în faţa unui zid. La sfatul lui Pongo aprinsei lampa şi descoperii îndată un mâner mic de bronz, pe care-l răsucii cu băgare de seamă. Se auzi un scârţâit şi o uşă se deschise.

III
O FUGĂ PLINĂ DE PERIPEŢII

NĂDĂJDUISEM CA VOM IEŞI AFARA, dar fui foarte dezamăgit, când văzui înaintea mea templul subteran în care pătrunsesem de sus, ca să-i salvez ultimul moment pe Marian şi profesor.

— Pongo, să ne căţărăm pe statuia zeiţei? întrebai.

— Nu, Masser, aici la colţul din dreapta duce trepte sus.

Am mai amintit ca în jurul întregii încăperi era o galerie largă, de unde ducea în sus un gang, deasupra statuii zeiţei Kali.

După cum mă sfătuise Pongo, mă îndreptai imediat spre dreapta, mersei repede până la capătul templului şi acolo găsii o scară îngustă care ducea spre galerie.

Pongo nu putea, însă, să se caţere cu indianul, căci treptele erau prea drepte. De aceea, după ce urcai câteva trepte, mă întorsei, apucai braţul care atârna al indianului şi-l trăsei după mine. Pongo fu uşurat astfel şi repede ajunserăm sus pe galerie.

Pe când mergeam spre ieşirea ascunsă, privii în jos, în templu. Morţii şi răniţii fuseseră îndepărtaţi şi nu rămăseseră decât băltoace de sânge.

Vrui să merg spre gangul prin care intrasem În templul acesta, dar deodată Pongo strigă:

— Stai!

Apoi arătă spre un loc anumit de pe peretele aflat în stânga noastră şi zise:

— Masser Bertram, aici uşă prin care a fost adus Pongo înăuntru.

Luminai îndată locul cu pricina, dar nu putui descoperii nimic.

Deodată se auzi un geamăt adânc, apoi un glas înăbuşit. Indianul se trezise din leşin. În clipa următoare însă, recăzu din nou în nesimţire, căci Pongo îi dădu un pumn în tâmplă.

Strigătul lui fusese de ajuns însă ca să atragă într-acolo pe doi Cafri, pe care îi observai întâmplător, când intrară în templu. Îl prevenii pe Pongo şi acesta lăsă îndată jos pe leşinat, privi câteva clipe la cei doi cafri care se îndreptau sfios spre statuia zeiţei, apoi îmi şopti:

— Masser Bertram culcat jos! Pongo căuta ieşire. Pongo nu poate fi văzut.

Aşa şi era. Eu aş fi bătut la ochi în hainele mele kaki, dacă unul din Cafri ar fi privit întâmplător în sus, în vreme ce Pongo, îmbrăcat numai cu şorţ, nu se putea desluşi din peretele de culoare închisă.

Mă întinsei lângă indianul leşinat şi-i observai pe cei doi Cafri, în vreme ce Pongo, îndărătul meu, îşi făcea de lucru la perete, după cum îmi dădeam scamă din zgomotele slabe ce auzeam.

Cei doi Cafri ajunseseră lângă lespedea de jertfă, mai priviră odată eu teamă în jur, apoi cel mai mare din ei dădu blocul greu la o parte.

Însoţitorul său începu să tremure, îl apucă de braţ şi-i vorbi cu însufleţire. Dar celălalt îl îmbrânci înapoi şi se aplecă pentru ca să asculte în deschizătura de sub piatră.

Pe urmă îşi dădu drumul binişor înăuntru, după ce se răsti la tovarăşul său. Şi când se făcu nevăzut, începu şi al doilea coborâşul, şovăind însă.

Îmi dădui seamă îndată că cei doi Cafri nu aveau gânduri bune. Cu siguranţă căi sub această încăpere de templu mai erau altele, în care se aflau, poate, obiecte de preţ. Cei doi Cafri se gândeau, probabil, că se puteau folosi de agitaţia provocată de intrarea noastră şi să prade mai lesne.

Fără voie zâmbi, căci asta mă făcea să-mi dau seamă că oamenii sunt pretutindeni la fel, fie că au piele neagră, albă sau galbenă. În nici o parte a lumii firile slabe nu pot rezista ispitei.

Deodată simţii o mână încleştându-mi braţul. Întorsei repede capul şi mă speriai rău văzând deasupra mea chipul indianului. Nu mă privea pe mine însă, ci se holba cu ochi scânteietori la deschizătura ivita în urma înlăturării pietrei de jertfă.

Îşi încleştă şi mai tare mâna de braţul meu şi scrâşni.

— Cine a făcut asta?

— Doi Cafri au coborât – răspunsei, hipnotizat de privirea ochilor săi negri.

— Ah, atunci repede…

Nu-şi putu sfârşi fraza, căci Pongo, auzind şoaptele, se întorsese şi văzând cum stau lucrurile, strânse atât de tare beregata indianului, încât acesta îşi pierdu iarăşi cunoştinţa.

— Pongo, ne ameninţă o primejdie! exclamai.

Era îngrozit când aflase că doi Cafri au intrat acolo. Ai găsit manivela?

— Nu, Masser, dar aici ieşire, Pongo ştie.

— Atunci caută repede mai departe şi în vremea asta eu voi băga de scamă să nu fim surprinşi de cineva.

— Pongo caută repede – mormăi uriaşul şi se îndreptă iar spre perete.

Ma încredinţai repede că indianul dindărătul meu era într-adevăr leşinat, apoi privii iarăşi jos în templu.

În primul rând îmi îndreptai atenţiunea, fireşte, spre deschizătura întunecată, pe care o scosese la iveala Cafrul cel înalt. Dintr-acolo trebuia să ameninţe vreo primejdie.

Fireşte ca îmi plimbai adesea privirile prin întreaga încăpere. Templul acesta vechi părea să aibă atâtea taine încât ne puteam aştepta la orice surpriza.

Se scurseseră vreo cinci minute de aşteptare încordata. Nădăjduiam în fiecare clipă să-l aud pe Pongo dându-mi de veste că găsise ieşirea.

După alte câteva minute, tresării speriat. Din încăperile subterane se

auzeau înăbuşit, ţipete grozave. Şi aceste ţipete atraseră alţi Cafri – şase la număr – care intrară codindu-se, în templu, pentru ca apoi să se apropie de deschizătura de sub piatra de jertfă, de unde veneau ţipetele.

Uitai de totul din jurul meu şi privii cu încordare în jos. Printre ţipetele ce se auzeau tot mai desluşit, se amesteca acum un vâjâit ciudat, pe care nu mi-l putui lămuri.

Mă aplecai puţin înainte ce să pot vedea şi mai bine deschizătura de lângă piatra de jertfă, căci cei şase Cafri se înghesuiau, dar rămâneau liniştiţi şi priveau cu mutre speriate spre intrarea la încăperile subpământene.

Ţipetele grozave încetară câteva clipe, dar apoi reîncepură, aproape de tot de deschizătura întunecoasă. Cei şase Cafri se dădură repede înapoi şi deodată ieşi la iveală Cafrul cel mai mic, care pătrunsese al doilea în încăperea subterană. Chipul îi era pământiu şi schimonosit de groază şi scoase un ţipăt cu adevărat înfiorător.

Ridică braţul, ceva strălucitor căzu în templu, dar fu ridicat cu iuţeala fulgerului de unul din cei şase Cafri. Apoi se păru că nenorocitul era tras de o putere grozavă, căci scoţând încă un ţipăt tot atât de înfiorător, dispăru iarăşi în deschizătură, cu o repeziciune uimitoare.

Ţipătul acesta fu cel din urmă pe care-l mai auzii; cei doi Cafri care pătrunseseră tainele vechiului templu, amuţiseră. Se părea, într-adevăr, că plătiseră cu viaţa lăcomia lor.

Căci acum văzui că numai lăcomia îi îndemnase să facă pasul acela primejdios. Obiectul strălucitor pe care-l zvârlise Cafrul în încăpere şi pe care-l ridicase unul din consângenii săi, părea acum prilej de uimire şi bucurie pentru ceilalţi cinci Cafrii.

Ma aplecai şi mai mult înainte şi văzui o statuie înaltă de vreo treizeci de centimetri, ce părea din aur curat.

Ceea ce o făcea însă să fie de mare preţ, erau pietrele preţioase cu care era împodobită. După culoarea razelor, putui recunoaşte diamante, safire şi smaralde.

Afara de marea ei valoare de obiect antic, statuia trebuia să aibă o valoare nepreţuită datorită pietrelor scumpe incrustate într-însa şi era lesne de priceput ca cei doi Cafri, cu toată teama lor, făptuiseră totuşi jaful.

Cu siguranţa ca fuseseră cândva martori când indienii coborâseră în încăperile subpământene şi probabil că văzuseră şi statuia. Întâmplător. Acum plătiseră furtul cu viaţa lor şi tovarăşii lor intraseră în posesia preţiosului obiect.

Priveam cu atâta încordare la statuieta preţioasă, încât nu prea luai în seamă zgomotul slab îndărătul meu. Şi asta era cât p-aci să-mi fie pierzania. Căci deodată fui îmbrâncit atât de tare, încât nu lipsi mult să cad jos de pe galerie în mijlocul templului.

Dar în ultimul moment mă mai putui încleşta de margine şi atârnam

acum, cu faţa spre zid, numai de mâini. Deasupra mea stătea indianul, care nici nu se uita ia mine, altminteri m-ar fi putut rostogoli în repezeală jos. Privi în sus şi văzui că ochii-i ieşeau aproape din orbite. Văzuse preţioasa statuetă a zeiţei în mâinile Cafrilor şi priveliştea asta îl îngrozea.

Curând însă ne smulse din încremenire. Se ridica şi începu să alerge dea lungul galeriei.

Pongo nu băgase de scamă ce se petrecea în spatele său. Privise şi el în jos când se auziseră ţipetele celor doi Cafri din subterane, dar apoi îşi văzu de lucrul său, căutând să descopere ieşirea secretă.

Acum însă se întoarse brusc când îl chemai eu, scoase un ţipăt de spaimă şi în clips următoare mă trase înapoi sus pe zid.

Privi apoi în lături, văzu pe indian care tocmai ajunsese la scară şi trase de la brâu cuţitul de rechini. Ridică braţul, dar înainte de a zvârli cuţitul, eu îi prinsei de mână, arătai spre deschizătura întunecoasă de lângă piatra de jertfă şi zisei:

— Pongo, trebuie să ieşim repede afară!

Din deschizătură ţâşnea apă înspumată. Venea atât de năvalnic, încât curând de tot încăperea trebuia să se umple. Şi lucrul grozav era că odată cu apa ieşiseră la iveală şi capetele câtorva crocodili.

Cei şase Cafri erau atât de adânciţi în admiraţia preţiosului obiect, încât nici nu bănuiau primejdia care-i ameninţa; După o clipă însă apa începu să se îngrămădească la picioarele lor şi când întoarseră capetele, speriaţi, câţiva crocodili se şi năpustiră asupra lor.

Înmărmurirea Cafrilor ţinu numai o clipă, apoi scoaseră urlete de groază şi se repeziră spre ieşirea din fundul încăperii.

Dar apa era repede şi mai repezi încă erau grozavele reptile. Două ţipete înfiorătoare răsunară şi ultimii doi Cafri se prăbuşiră în apa înspumată, doborâţi de loviturile de coada ale crocodililor.

În clipele următoare târâtoarele se încăierară pentru prada. Odată cu apa năvăleau tot mai mulţi crocodili şi înhăţară pe Cafri în număr atât de mare, incit nenorociţii fură sfâşiaţi înainte de a putea scoate un al doilea ţipat.

Ceilalţi patru Cafri o luară la goană cu disperare şi ajunseseră cu bine ia ieşirea salvatoare. Văzui ca unul ţinea în sus, în mâna, statuia strălucitoare, apoi făpturile negre dispărură cu iuţeala fulgerului prin deschizătura îngustă.

Cu toate astea, trebuiau să mai lupte pentru viaţa lor, căci îndărătul lor apa care spumega cu furie, ducea cu dansa crocodilii lihniţi.

Eu şi Pongo priviserăm înlemniţi la ce se desfăşura sub ochii noştri. Mă smulsei din încremenire şi strigai negrului:

— Pongo, mai bine să ieşim prin celălalt gang, plin acela pe unde am venit. Apa se va urca foarte repede şi suntem pierduţi dacă vom fi înhăţaţi de dihănii aici sus.

Pongo însă făcu un semn de împotrivire şi zise:

— Messer Bertram, acolo nu va fi bine. Pongo aude acolo schiţa.

Schiţa înseamnă leopard. Şi se prea putea ca indienii să fi ţinut şi asemenea fiare pentru ocrotirea templului lor tainic. În cazul acesta ar fi fost cu neputinţa să străbat gangul, căci nu mă puteam lua la lupta cu o astfel de fiară, pentru că eram înarmat numai cu pistoalele.

— Atunci trebuie să căutăm repede ieşirea de aici, zisei eu. Încearcă cu cuţitul tău fiecare crăpătura şi în vremea asta eu voi băga de seama la indian.

Trasei revolverul şi privii dea lungul galeriei pe care stăteam. Indianul coborâse câţiva metri pe scăriţa îngusta. Nu mai putea, însă, să străbată templul, căci apa ridicase acum de vreun metru şi câţiva crocodili uriaşi se aţineau jos la scara. Reptilele adulmecau oamenii şi ridicară cu lăcomie capetele.

Îmi dădui seamă îndată că indianul era cu totul în puterea mea. Pe galerie nu se mai putea urca dacă-l împiedecam prin gloanţe să focă aceasta şi de luptat iarăşi nu putea pentru moment căci în situaţia în care se afla nu trebuia să facă nici o mişcare neprevăzătoare.

Vroiam să limpezesc situaţia; spusei lui Pongo ce avea de făcut şi pornii repede pe galeria de piatra, spre capătul templului. Când fui deasupra Indianului, îndreptai arma asupra lui şi zisei:

— După cum vezi. Situaţia s-a schimbat în favoarea noastră. Eşti acum în puterea mea. Ţi-aş da însă drumul mai târziu, dacă ne arăţi pe unde e ieşirea din templu.

Câteva clipe indianul mă privi plin de ură, apoi răcni:

— Saidi! Saidi!

Îmi dădui seamă că prin asta ne ameninţa vreo nouă primejdie, astfel că mă răstii la el:

— Taci, sau de nu... te împuşc! Ieşirea o vom găsi şi fără ajutorul tău.

Dar indianul îmi râse în faţă şi zise:

— Nu veţi izbuti să ieşiţi şi uite că şi vine răzbunătorul meu.

Din cealaltă parte a templului se auzi un sunet care mă făcu să mă înfior. Era pufăitul furios al unei feline. Îndată mă gândii la leopardul de care îl auzise Pongo în gangul din spatele statuii.

Ma gândii şi la Pongo, care, înarmat numai cu cuţitul stătea pe galeria îngustă, în faţa fiarei – şi atunci mă întorsei repede şi alergai înapoi.

Chiar în aceeaşi clipă dădu buzna prin uşa ascunsa de deasupra statuii, un trup vărgat. Era un leopard uriaş care rămăsese o clipă locului, privind în jur, ca să se repeadă apoi spre partea unde era Pongo şi pe unde alergam eu.

Ma oprii îndată şi în momentul când fiara ajunse la colţ, trasei.

Leopardul groase un răget, făcu o săritură spre dreapta şi în clipa următoare se prinse cu ghearele de zid şi începu să se caţere pe el.

Mişcările-i fuseseră atât de repezi încât nu mai avui vreme pentru al

doilea glonţ. Pe de altă parte auzii îndărătul meu un zgomot slab, pe care numai indianul putea să-l fi făcut.

Aruncai repede o privire în jos şi în timpul ăsta indianul şi sălta sus pe galerie, la cel mult doi metrii îndărătul meu. Îndreptai arma spre el, gata să trag, dar el ridică mâinile şi strigă:

— Nu trage, vă călăuzesc afară! Ucide leopardul!

Da, asta era lucrul cel mai de seamă, căci fiara pufăia atât de furios încât îmi dădui seamă că se afla în apropierea lui Pongo.

Trebuia să am încredere în indian că nu-mi va cădea în spate. Şi dânsul trebuia să se ferească de leopard, care, în alte împrejurări, era blând poate de el, dar acum devenise furios din pricina rănii. Îşi merita cu drept cuvânt numele african „Scita", care înseamnă „diavol".

Întorcându-mă repede, îi văzui lângă uriaşul nostru camarad, care ţinea în dreapta, cuţitul de rechini gata că lovească.

Liniştit de tot, ridicai arma, ţintii scurt spre ochii fiarei şi trăsei în clipa când leopardul se ridicase pentru a-l culca la pământ pe Pongo cu labele-i dinainte.

Îl nimeri bine, căci animalul începu să se zvârcolească şi se prăvăli de pe galerie. În clipa următoare, crocodilii dădură navala în jurul noii prazi.

Când văzui căzând trupul vărgat, mă întorsei spre indian, cu revolverul ridicat. Dar se părea că omul e de bună credinţă, căci cu braţele mereu ridicate se apropia şi zise:

— Domnule, l-ai învins pe primejdiosul dumitale potrivnic. N-aş fi crezut să-l dobori atât de lesne pe Rajah, leopardul meu. Te voi duce afara, voi merge cu d-ta, apoi vom sta de vorbă cu privire la ce mai e de făcut. Te rog numai să ai încredere în mine acum.

Eram năucit de cuvintele acestea. Trebuia oare să mă încred în asigurările acestui indian care cu puţin înainte mă ameninţase cu moartea cea mai înfiorătoare?

Dar atunci văzui lângă mine apa care umpluse deja jumătate de templu. Şi dintr-însa scoteau capetele hidoase crocodilii de parcă ar fi adulmecat o prada nouă în noi.

— Bine – zisei eu – vreau să cred că eşti cinstit – dar îţi atrag luarea-aminte că ţin revolverul mereu pregătit.

Indianul zâmbi şi răspunse:

— Eu sunt Gai Shing, ultimul din tribul nostru. D-ta l-ai ucis pe tatăl şi pe fratele meu. Dar ura pe care o simt împotriva d-tale trebuie să mi-o înăbuş acum. Principalul lucru pentru mine e să redobândesc statuieta zeiţei, pe care mi-a furat-o unul din sclavi. De aceea te-aş ruga, domnule, să porneşti împreună cu mine în urmărirea fugarilor. Presupun că ei se vor înapoia în satul din care strămoşii mei i-au cumpărat pe înaintaşii lor.

Trebuie să mărturisesc ca pentru moment rămăsesem complet năucit. Acum urma să facem cauză comuna cu indianul – care ne jurase

o moarte atât de grozava – ca să luăm de la Cafri obiectul furat. În orice alta împrejurare aş fi respins oferta lui, dar acum era vorba să ieşim din acest templu plin de taine şi primejdii. Şi dacă Pongo cu mirosul său înnăscut, nu găsea ieşirea secretă atunci cu siguranţă că ne vom prăpădi în tainiţa aceasta. Dar în aceeaşi clipă când mă gândeam la asta, îmi dădu în gând gangul pe unde venise leopardul cu câteva minute înainte.

Fara voie, îmbărbătat de o nouă speranţă, privi într-acolo, dar Gai Shing, care îmi observase privirea, rase încetişor şi zise:

— Domnule, nici pe acolo nu vei putea ieşi. Sunt acolo doi leoparzi, cărora li se vor da drumul îndată ce voi striga eu. Şi nu cred s-o scoţi la capăt cu amândoi, oricât de meşter ai fi la împuşcat. Şi chiar dacă ai izbuti, nu vei putea ieşi afara prin gangul acesta căci acolo sunt puse capcane. De aceea, vă sfătuiesc să primiţi propunerea mea.

N-avui vreme să stau mult la gânduri, căci apa în templu urca cu repeziciune uimitoare şi capetele crocodililor se apropiau tot mai mult. De aceea mă înclinai scurt în fata lui Gai Shing şi zisei:

— Bine, să uitam deocamdată de duşmănia dintre noi. Numele meu este Bertram şi acesta e prietenul meu, Pongo. Pe ceilalţi camarazi ai mei ţi-i voi prezenta când vom fi la adăpost.

Gai Shing se apropie şi-mi întinse mâna, pe care i-o strânsei.

— Suntem legaţi acum – zise el – şi dacă cu ajutorul dumitale voi redobândi statuia, voi uita uciderea tatălui şi fratelui meu.

— Bine, domnule Shing, suntem înţeleşi. Acum călăuzeşte-ne afară din templu.

Dar indianul se apropiă întâi de Pongo şi-i întinse şi înmâna. Îl privi atât de stârnitor, încât uriaşul îi dădu îndată mâna şi spuse:

— Pongo ajută, că e mai bine să-i luăm cu noi.

— Nădăjduiam şi ştiam asta – spuse Shing – haideţi, domnilor, trebuie să ieşim de aici. Templul e pierdut, căci sclavii mei, prin neprevederea lor, au abătut fluviul Sabi în încăperile subterane.

Acum îmi putui lămuri năvala apei şi Gai Shing îmi spuse îndată ce e cu crocodilii:

— Până acum crocodilii erau despărţiţi printr-un grilaj, pe care cei doi sclavi l-au deschis odată cu zăgazul fluviului, atunci când au dat de tezaur. Mai sunt multe lucruri de preţ îngropata acolo, dar statuia este podoaba cea mai de seamă şi cea mai preţioasă. Aşa, aici e ieşirea. Luaţi-o înainte, vă rog, domnule Bertram. Pongo al d-voastră mă poate urma.

Prin asta Gai Shing înlătură bănuielile mele.

Dacă avea într-adevăr vreun gând ascuns, era şi el un copil al morţii, căci Pongo se afla îndărătul tui. Şi după experienţa ce-o făcuse până atunci cu uriaşul negru, trebuia să ştie el că Pongo dădea gata dintr-o singură strânsoare.

La ultimele sale cuvinte el apăsă într-un anumit loc al peretelui din

fata noastră. — un loc pe care cu siguranţă că atât eu cât şi Pongo îl atinsesem de mai multe ori, dar acum se dădu în lături o bucată îngustă de perete, de înălţimea unui om.

Lăsai lumina lămpi să cadă în deschizătura astfel formata şi văzui un gang îngust care mergea pieziş în sus.

— Vezi, domnule Bertram – mi se adresa Gai Shing – gangul duce de-a dreptul afara; nu trebuie să te temi de vreo cursă.

Deoarece apa ajunsese aproape până la noi, mă grăbii să intru în gang. Indianul mă urma, îndărătul lui veni Pongo şi imediat uşa grea se închise la loc.

Porni repede înainte şi după câteva minute văzui o lumină slabă în faţa mea; încă vreo câţiva paşi şi ieşii în lumina zilei printr-o tufă deasă, îndărătul meu venea Indianul şi credinciosul Pongo care făcea o mutră de om mulţumit.

IV
ÎN CĂUTAREA STATUII

NE AFLAM ÎN ORAŞUL MISTERIOS, dar nu în faţa templului, ci într-una din străzile de odinioară. Şi Pongo spuse imediat:

— Foarte bine va fi, Masser Bertram – Masser Farrow şi Therry este aici. Şi în aceeaşi clipă îl auzii pe Marian:

— Bravo, Robert, mă bucur că ai ieşit din acest templu primejdios.

Din intrarea strâmtă a unei case apăru prietenul meu împreuna cu profesorul. Când îl văzu pe indian, tresării şi eu mă grăbii să-l liniştesc.

— Acesta e noul nostru aliat, Gai Shing…

Repede se înţelese şi cu deosebire profesorul păru să fie mulţumit cu noul tovarăş, căci nădăjduia cu siguranţă, să afle de la el amănunte cu privire la oraşul misterios.

La întrebarea indianului, Marian răspunse că nu văzuse nici un Cafru. Gai Shing chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Ei au părăsit templul subteran prin ieşirea de la apus. Acum ne-au luat-o înainte cu câteva ceasuri, căci noi trebuie să facem un ocol foarte mare, ca să dăm de urma lor. Totuşi, nădăjduiesc că-i vom ajunge. Nu voi avea răgaz până nu voi prinde pe jefuitorii celei mai mari comori a noastre.

— Şi noi ne vom sili să te ajutăm – se grăbi să spună Marian – la drum, să nu pierdem vremea.

Gai Shing porni mai întâi spre Sud, până ajunserăm la şirul de coline, sub care se afla, probabil, vechiul zid al oraşului. Şi Indianul întări presupunerea noastră, spunând:

— Aici a fost odinioară zidul pe care l-au ridicat strămoşii mei. Trebuie să trecem peste coline, căci oraşul însuşi va fi nimicit în curând. Strămoşii mei au creat mijloace care distrug toate clădirile, atunci când pătrund brusc aceste mase de apă.

Văzusem destule din tainele oraşului străvechi, ca să dăm crezare cuvintelor sale – astfel că ne grăbirăm să trecem colinele.

Când furăm sus pe creasta îngustă, mai privirăm odată înapoi deasupra şirurilor regulate de coline, sub care dormeau clădirile străvechi. Şi Gai Shing se oprise, se întorsese şi întinse bravele ca spre binecuvântare.

Deodată văzurăm ieşind trâmbe groase de fum alb din colina uriaşă care ascundea templul. În curând colina dispăru din faţa vederii noastre sub aceste valuri, de asemenea şi celelalte şiruri de case începură să fumege.

— Haideţi repede, domnilor! – zise indianul – curând va fi distrus şi zidul pe care stăm noi. A! Uite ca şi începe…..

Un cutremur uşor zgudui colina lungă şi din crăpăturile sale ţâşni aburul alb care mirosea tare a pucioasa.

În aceeaşi clipă o răbufneală de vânt destrămă vălul de ceaţă care atârna asupra oraşului şi văzurăm colina templului ca încadrată în alb.

Şi o spaimă fără margini ne cuprinse, căci ca prin farmec uriaşa colina se prăbuşi fără zgomot şi se topi ca zăpada în bătaia soarelui. Apoi misteriosul fum acoperi iarăşi privelişte a.

— Haideţi repede – ne îndemnă indianul – şi zidurile vor dispare în curând.

Ne grăbirăm să ne îndepărtăm cât mai în grabă de locul acela de groază şi peste puţin furăm la vreo optzeci de metri de oraşul misterios.

Deodată pământul începu să se cutremure sub noi şi, la fel ca sus pe colină, ţâşniră şi acum din crăpături nouri de aburi albi şi pişcători.

În aceeaşi clipă ne îndoirăm iuţeala, mânaţi de aburii groşi, care ne apăsau plămânii. Era de temut că ne vom pierde cunoştinţa.

Genunchi începură să mi se înmoaie, văluri uşoare mi se puseră dinaintea ochilor şi trebuii să-mi adun toată energia, ca să nu cad grămadă.

Deodată ieşirăm însă dintre aburii ucigători aspirai repede aerul proaspăt şi Gai Shing, spuse:

— A fost o goană pe viaţă şi pe moarte, domnilor. Până aici se întind subteranele construite de strămoşii mei. În curând tot oraşul va fi distrus. Haideţi, acum ne putem îndrepta spre apus, în urmărirea celor ce-au furat statuia.

— Ia spune, domnule Shing, începu profesorul, nu ştii cumva ce fel de mijloace au folosit strămoşii dumitale, ca după atâta vreme să poată provoca prăpădul acesta? Şi n-ai vrea să-mi dai amănunte asupra vechiului oraş? Mă interesează foarte mult.

— Îţi voi povesti cu plăcere istoria noastră, domnule – răspunse Gai Shing – fapte precise nu cunosc decât până la străbunicul meu, ceea ce-a fost înainte e numai transmis din gură în gură. Astfel, se spune că străbunii mei au venit acum vreo şapte...

Gal Shing îşi rupse vorba, scoase o exclamaţie de uimire şi-şi duse repede mâna la ceafă. Când o retrase, ţinea în mână un ghimpe lung de vreo trei centimetri şi lat de vreo jumătate de centimetru.

Lucru de mirare era că nicăieri pe aproape nu se vedea vreo tufă cu ghimpi.

— Ia arată-mi-l şi mie, ceru Marian. Ghimpele ăsta pare foarte ciudat. Nu cumva...

Îşi rupse vorba şi examină cu luare-aminte ghimpele pe care i-l înmânase Indianul. Păli şi aruncând o privire spre tufele din apropiere, exclamă:

— Ghimpele acesta a fost trimis printr-o ţeavă de suflat şi e otrăvit. Să plecam repede, altminteri ne mai trezim cu câteva.

În aceeaşi clipă simţii şi eu o izbitură în cureaua de piele a sacului din spinare. Un al doilea ghimpe căzu jos.

Ma pregăteam s-o iau la fugă înapoi, când Pongo zvârli cu toată

puterea suliţa-i grea în tufiş. Un răcnet fu dovada ca nimerise bine şi în clipa următoare uriaşul sări într-acolo, cu cuţitul ridicat.

Noi ne luarăm după el, cu armele în mână. Dar când ajunserăm în tufe, Pongo şi ieşea dintr-unsele. Avea iar suliţa în mâna dreaptă, ier cu stânga trăgea după dânsul un trup galben. Era un omuleţ slăbănog căruia suliţa îi străbătuse pieptul.

Pongo aruncă leşui la pământ şi zise:

— Pongo văzut mişcare în tufiş, repede a aruncat suliţa. Om fost singur acolo.

Gai Shing se apropiă. Îmi bătu îndată la ochi că era foarte palid şi părea că se clatină pe picioare. Marian, care se aplecase asupra mortului, zicea tocmai:

— E un Boşiman.

Când indianul adăugă:

— E Nsinde, care trebuia să facă. Serviciile cele mai josnice. Avea o ură grozavă împotriva noastră. Domnilor, sunt pierdut, căci Nsinde se pricepea să fabrice un fel de otravă împotriva căreia nici noi nu cunoaştem vreun leac. Simt moartea alergându-mi prin trup.

Se clătină atât de tare încât fui nevoit să-l sprijin. Îşi adună însă toate puterile şi urmă:

— Domnule profesor, nu-mi mai rămâne vreme să vă povestesc istoria oraşului. Ştiu să apreciez însă interesul d-tale, de aceea îţi dăruiesc statuia furată de sclavii mei. Ia-o înapoi de la ei şi atunci vei fi în stăpânirea unei mari comori pe care am avut-o până acum. Domnilor, eu mă duc la strămoşii mei…

Cu aceste cuvinte îşi dădu sfârşitul.

— Să-l înmormântăm cum se cuvine, chiar dacă ne-a fost duşman zise Marian, grav – pe d-ta, însă – domnule profesor, te felicit, căci Shing ţi-a făcut un dar de preţ, după cât pot judeca din spusele prietenului meu Robert.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow, dar am o mare rugăminte la d-ta. Vrei să-mi ajuţi să-i prinzi pe Cafri şi să le iau înapoi statuieta? Eu singur n-aş fi în stare. Fireşte că toate cheltuielile mă privesc şi…

— Asupra acestui punct vom sta de vorbă mai târziu – îl întrerupse Marian – acum să ne îndeplinim trista îndatorire a înmormântării lui Ga Shing.

Pongo şi începuse să sape o groapă cu cuţitul său enorm, îi ajutarăm şi noi şi după o jumătate de ceas indianul era îngropat. Pe Boşiman însă, Pongo îl zvârlise în tufiş, după ce-i luarăm ţeava de suflat şi săgeţile otrăvite.

Încă în Siam avusesem prilejul să tragem astfel de săgeţi, salvându-ne viaţa. Şi pe Insula Tigrului deasemenea.

Pornirăm apoi repede spre Apus. Treptat, însă. Marian luă direcţia mai mult spre Nord, căci Cafrii fugiseră de-a dreptul din oraş spre apus, pe când noi am străbătut întâi o bucată bună spre miazăzi.

Deoarece acum alergam spre nord-vest, trebuia neapărat să dăm de urmele lor. Noi singuri am fi găsit cu greu – după cine ştie câte căutări anevoioase – urmele lor, dar pe Pongo al nostru ne puteam bizui.

Şi în curând se opri, spunând:

— Massers, Cafri mers pe aici.

Arătă spre o tufă de iarbă, ale cărei fire erau culcate spre sud-vest. Descoperirăm şi alte semne, care ne dovedeau că într-adevăr pe acolo trecuseră fugarii.

Se îndreptaseră, aşa dar, spre sud-vest. Probabil că vroiau să se înapoieze în patria lor, unde puteau mai lesne să prefacă în bani statuia preţioasă.

Mă cuprinse o furie grozavă împotriva acestor bandiţi, când mă gândeam că vor scoate nestematele din statuie, pentru a le vinde cu bucata. Prin asta, valoarea de antichitate a zeiţei va fi nimicita.

Cu o siguranţă uimitoare, Pongo găsea mereu urme noi ale Cafrilor, astfel că-i puteam urma repede. Însă la întrebarea lui Marian ei spuse că urmele acelea erau vechi de cel puţin trei ceasuri. Negrii aveau deci un avans mare şi lucrul era explicabil prin aceea că ei puteau umbla repede, neavând bagaje şi pe de alta parte erau obişnuiţi cu clima de acolo.

Marian nădăjduia însă ca peste noapte îi vom putea surprinde, deoarece ei nu vor cuteza să meargă pe întuneric, ci vor aprinde un foc ca să se apere de fiare.

Merserăm fără răgaz pe urmele lor care duceau spre îndepărtatul fluviu Limpopo. Nu ne oprirăm nici când se lăsă întunericul, nădăjduind să zăduf în curând focul de tabără al celor patru hoţi.

Deoarece însă nici peste două ceasuri nu văzu nimic. Marian hotărî să poposim..

Noaptea trecu în linişte şi a doua zi dimineaţa ne reluarăm urmărirea iar după câteva ore dădurăm de urmele focului lor de tabără.

V.
VÂNĂTOARE ZADARNICA

MERGEAM DE ŞAPTE ZILE în urmărirea Cafrilor. Nu izbutirăm să ne apropiam de ei, deşi uneori mergeam şi noaptea.

Ajunseserăm pe teritoriul republicii sud-africane şi străbătuserăm fluviul Limpopo. În dimineaţa aceasta, Pongo ne spuse ca fugarii nu erau acum decât cel mult cu un ceas de drum înaintea noastră. Ne adunarăm puterile şi pornirăm mai departe. În zare se iviră munţii Zoutpan, până unde mai erau vreo trei kilometri.

— Acolo par să fie oameni – zise deodată Marian – am văzul câteva puncte negre care au dispărut fulgerător. E cu putinţă ce fugarii să se fi căţărat pe lanţul de coline de colo, la stânga, ca să iscodească dacă nu sunt urmăriţi. Poate va fi nevoie de luptă, dar îmi închipui că vom învinge. Să fim însă cu băgare de seamă.

Ne aţineam îndărătul tufelor care mărgineau malul fluviului. Din când în când priveam iscoditor spre lanţul de coline şi într-un rând mi se păru că văd o făptură negricioasă alunecând peste o lespede de piatră şi dispărând într-una din crăpături.

Se putea să aibă dreptate Marian ca fugarii Cafti se ascunseseră acolo şi iscodeau acum dacă nu vin urmăritorii. Ne vor recunoaşte îndată, deoarece ne văzuseră în vechiul templu.

Prea lesne nu i-am fi putut învinge, căci trebuia să ne căţărăm din greu pe stâncile unde se aflau ei şi de unde ar fi putut să ne bombardeze cu pietre.

Împărtăşi lui Marian părerea mea şi el răspunse:

— Îi vom prinde noi, n-avea grijă. Nădăjduiesc că suntem la ţintă.

— E bine să nădăjduim – spusei eu – totuşi eu nu cred că e atât de lesne să punem mâna pe ei acolo unde sunt? Se vor feri să iasă în calea puştilor noastre.

— Atunci mergem şi noi sus – râse Marian – fireşte că unul din noi va trebui să se aşeze în aşa fel, încât să poată lua muntele sub foc. Atunci se vor feri ei să zvârle cu pietre când vor cădea primele gloanţe.

— Asta aşa e – încuviinţai eu – cel mai bun lucru ar fi ca profesorul să rămână jos, iar noi trei să urcăm. O vom scoate noi la capăt cu ei.

— Aşa m-am gândit şi cu – spuse Marian – a, ai văzut? Doi Cafri au lunecat peste fâşia îngustă de stâncă.

Văzusem şi eu trupurile negricioase şi spusei, mirat:

— Erau însă foarte mici – şi aveam impresia, aproape, că nici n-ar fi fost oameni.

— Se vor fi târât poate. Cu siguranţă că ne-au zărit de departe şi au devenit prevăzători. Să mergem mai repede, altminteri se înfundă în munţi.

După o jumătate de ceas ne aflam în faţa colinelor pe care

văzuserăm făpturile negricioase.

— Domnule profesor, d-ta trebuie să rămâi aici – zise Marian – la adăpostul puştii d-tale noi ne vom căţăra pe stâncile alea de colo. Trage imediat ce vei zări vreo mişcare suspectă din partea Cafrilor ascunşi acolo.

— Bine – răspunse Therry – vă puteţi bizui pe mine.

Colinele erau la vreo cincizeci de metri. Ne aflam într-o vale. Profesorul îşi luă puşca de pe umăr şi se postă îndărătul unei tufe.

Puserăm jos bagajele, căci ne-ar fi împiedicat în trenul. Marian îţi luă însă puşca şi zise:

— O voi lăsa jos la poalele stâncii, dar în vreme ce străbatem vâlceaua, voi avea prilejul poate să descarc un glonţ. Asta n-are ce strica.

Alergarăm repede prin valea presărată cu pietriş. Sus, nu se arata nimic, deşi nu ne puturăm feri să facem zgomot.

În cele din urma ne aflarăm lângă stânci şi trebuia să ne căţărăm pe ele. Marian tocmai vroia să-şi sprijine puşca de o stanca şi eu şi ridicasem braţele ca să mă prindă de o ieşitură, când de sus se rostogoli un bolovan destul de mare.

În aceeaşi clipă detună un glonţ din puşca profesorului, urmat de un ţipăt sălbatec. Şi după o secundă iadul părea să se fi stârnit sus. Colina mişuna de făpturi mari, negre.

Era o cireadă mare de paviani, Ciakmasii fără coamă, care populează Africa de miazăzi. Glonţul profesorului trebuie să fi ucis sau rănit grav pe unul din ei, căci animalele, înalte de vreun metru şi jumătate, se arătau grozav de furioase.

Abia se iviseră, că şi începură un bombardament în lege cu bolovani.

Repede făcurăm stânga împrejur şi sărirăm în zigzag prin vale, înapoi. Căci împotriva unei cirezi mari de paviani nu ne puteam apăra în nici un caz.

Când ajunserăm la profesor, mereu sub ploaia de pietre, Therry ne şi întinse sacii de drum, pe care-i atârnarăm repede în spinare. Pe urmă o luarăm în goană prin vâlcea.

După vreo zece minute de alergătură nebuna, băgarăm de seamă, răsuflând uşuraţi, ca pavianii încetaseră să ne urmărească şi ne oprirăm.

— Drace, frumoasă surpriză a fost asta, gâfâi profesorul. Credeam că e unul din Cafri, când am văzut făptura neagră ivindu-se dintr-o crăpătură de stâncă şi zvârlind piatra.

— Bănuiesc că pavianii au fost întărâtaţi de Cafri şi asta ar fi o dovadă de viclenia lor – zise Marian – credeau, probabil, că vom fi sfâşiaţi de fiarele acelea.

— Aşa e, asta ar fi o viclenie fără seamăn – încuviinţă profesorul – dar pe de altă parte e şi o dovadă ca fugarii au trecut nu de mult pe aici. Altminteri maimuţele alea s-ar fi liniştit iarăşi între timp.

— Aşa e – zise Marian – şi nădăjduiesc că-i vom mai ajunge astăzi.

Dar nădejdea aceasta nu avea să se împlinească. Deşi făcusem numai un foarte scurt popas de prânz şi o luarăm repede la picior, nu ne apropiarăm de Cafri.

Când se lăsă noaptea, nu ne oprirăm, ci merserăm voiniceşte înainte.

În cele din urmă se păru că ne surâde norocul: în depărtare se ivi o luminiţă şi Marian strigă:

— Ei sunt! Domnule profesor, cred că în curând vei avea în mână preţioasa moştenire a Indianului. Acum să fim cu băgare de seamă însă, căci Cafrii vor sta la pândă.

Cu multă prevedere ne îndreptarăm spre locul unde se zărea lumina. Trebuia să-i surprindem pe Cafri în aşa fel încât să n-aibă vreme să se a pere – cu atât mai puţin să ascundă statuia preţioasă.

— Sunt foarte agitat – zise profesorul, care mergea alături de mine – am presimţirea că ne aşteaptă iar vreo nenorocire.

— Tocmai acum când te afli atât de aproape de ţintă, domnule profesor? zisei eu. Curând de tot moştenirea preţioasă va fi în mâinile d-tale. Cum de ţi-au venit astfel de gânduri?

— Ce să fac, presimţirea aceasta m-a cuprins aşa deodată – zise Therry – şi n-ar fi întâia oara ca mi se întâmpla ca presimţirile mele să nu mă înşele. Să vezi că tot o să se întâmple ceva şi nu punem noi mana pe statuie!

— Mai bine ţine-te niţel mai în urmă – îl sfătui eu – căci altminteri cu siguranţă că vei face vreo nesocotinţă, de vreme ce eşti împăcat cu astfel de gânduri. Noi trei vom scoate-o la capăt cu Cafrii.

— Nu, nu – se împotrivi americanul – trebuie să fiu şi eu cu dv., nu se poate să va las să mergeţi singuri în întâmpinarea primejdiei pe care o presimt. Uite, am rămas puţin în urmă.

Mi-ar fi fost într-adevăr mai plăcut daca Therry nu ne-ar fi însoţit, căci un om stăpânit de asemenea gânduri negre nu e potrivit pentru luptă şi face nechibzuinţe care primejdie pe tovarăşii săi.

Era prea târziu însă ca să-i dau de veste lui Marian, căci din pricina discuţiei noastre, rămăseserăm cu vreo douăzeci de metri în urma. Şi ne apropiaserăm acum atât de mult de foc, încât puteam vedea lămurit cele patru figuri ale Cafrilor.

Marian şi Pongo se opriseră într-o înţepenire încordată. Ne apropiarăm încetişor de ei. Pongo ridică braţul în semn de prevenire şi imediat ramaserăm locului, nemişcaţi.

Uriaşul negru trebuie să fi băgat de seama ceva, probabil vreo piedică mare pentru noi şi îndată mă gândii la presimţirea profesorului.

Therry îmi apucă deodată braţul şi după răsuflarea lui grea, băgai de seamă că-şi înăbuşise un ţipăt. Şi ar fi fost îndreptăţit să-l scoată căci priveliştea care ni se înfăţişă mă umplu şi pe mine de uimire şi teamă.

La foc, Cafri îşi treceau din mâna în mană statuia, pe care o

examinau. Şi acum se iviseră deodată, între noi şi foc, făpturi negricioase şi asta cu atâta linişte de parcă ar fi răsărit din pământ. Toate aceste făpturi stătură câteva clipe nemişcate, apoi săriră spre foc, scoţând ţipete ameninţătoare.

Şi nu numai aceştia din faţa noastră săriră spre foc, ci şi din partea cealaltă se iviră făpturi la fel. În clipa următoare focul fu acoperit de trupurile negre.

În toiul larmei se mai auzeau din când în când multe ţipete de moarte. Apoi, un glas limpede şi energic, acoperi larma, strigând câteva cuvinte în urma cărora se făcu linişte.

Puturăm zări acum că cel puţin douăzeci de negri atacaseră pe cei patru Cafri. Uneori ne lăsau liberă privirea spre foc şi atunci se vedeau bine trupurile nemişcate ale celor patru Cafri şi un negru uriaş care ţinea în mână statuia preţioasă, privind-o cu ochi strălucitori.

Blestemul aurului începuse să se arate, căci de dragul zeiţei fuseseră ucişi, până acum, câţiva inşi.

Situaţia noastră nu era deloc uşoară. Dacă ne descopereau negrii, s-ar fi iscat o luptă înverşunată, al cărei sfârşit nu se putea prevedea.

Băgarăm de seamă că negrii erau înarmaţi cu pistoale şi alte arme. Marian se întoarse liniştit şi porni încetişor înapoi, în trecere ne ghionti şi noi găsirăm deasemenea cu cale să ne facem nevăzuţi pe nesimţite.

După vreo cincizeci de metri, prietenul meu zise în şoaptă:

— Oricât ar fi de primejdios pentru noi, trebuie să rămânem în apropiere, deoarece n-avem voie să aprindem un foc. Nădăjduiesc însă că târziu, când negrii se vor culca, le vom putea lua statuia.

— Domnule Farrow, am spus-o prietenului d-tale că nu vom aven noroc cu statuia – zise profesorul, posomorât – am avut o presimţire, care în parte s-a şi adeverit, fiindcă acum e foarte greu să luam statuia din mâinile acestor Negrii care au omorât atât de fără milă pe cei patru Cafri.

— Eu n-am pierdut speranţa, rase Marian. Şi sunt încredinţat că încă în noaptea aceasta vom avea obiectul acela preţios. Să mai mergem vreo sută de metri şi atunci vom fi destul de departe de foc ca să nu putem fi descoperiţi. După câteva ceasuri mă voi furişa cu Pongo înapoi.

— Ai putut să-ţi dai seamă cărui trib aparţin negrii aceia? întrebă Therry.

— Da, din podoabele pe care le purta căpetenia, am văzut că trebuie să fie vorba de Hererosi. Suni indivizi foarte vicleni.

În timp ce vorbeam, ne văzurăm de drum. Marian se opri deodată şi zise:

— Să rămânem aici. Tufele astea din stânga sunt un adevărat noroc pentru noi. Ne putem ascunde bine în ele, dacă totuşi nu vom putea întreprinde nimic în timpul nopţii împotriva Herosilor. În felul acesta nu vom fi descoperiţi mâine dimineaţă şi vom putea urmări de la distanţă

pe bandiţi.

— N-are nici un rost – zise profesorul, descurajat – nu voi avea niciodată statuia. Să ne întoarcem mai bine în coastă.

— Dar, domnule profesor – râse Marian – asta n-o fac pentru nimic în lume! Ne-am pierdut atâta vreme ca să regăsim statuia şi nu mă întorc fără ea. Dar dacă pentru d-ta e prea mult oboseala de pana acum, atunci rămâi în cel mai apropiat oraş mare, pe care îi vom întâlni poate în drum. Eu cu tovarăşii mei, voi urmări pe hoţi.

— E zadarnic – stărui profesorul – dar fireşte că rămân cu dv. A! Se pare că ne-a mirosit!

Îngrijorător de aproape răsună mugetul fioros al unui leu.

— Sa ne înfundăm în desiş! fu de părere Marian. Nu cred să ne ajungă acolo. Aha, e aproape de tot..

Leul mugi din nou, de data asta chiar lângă noi, Apoi însă se auzi tropăit sălbatec, un horcăit grozav, apoi un pârâit de oase zdrobite. Leul sfâşiase o antilopă. Acum puteam fi liniştiţi, căci fiara odată sătulă, n-aveam ce ne teme de ea.

Stăturăm vreo jumătate de ceas îndărătul tufelor şi privirăm printre frunze spre focul de tabăra al negrilor. Auzeam lămurit cum leul se ospăta din antilopă.

În cele din urmă păru să se fi săturat, câci deodată pufăitul său răsună chiar lângă noi. Părea să ne fi mirosit, dar nu părea să-i ardă de atac.

Fără voie, însă, ne afundarăm mai adânc în frunziş. Foşnetul păru să-l supere pe leu, căci pufăi din nou – acum ceva mai departe.

— Slava Domnului! făcu Marian. A fost cam neplăcut…

Îşi rupse vorba, căci profesorul scoase un ţipăt asurzitor. Un ţipăt de durere grozavă. În acelaşi timp Therry începu să lovească sălbatec cu braţul sau stâng în jurul său.

Aprinsei imediat lampa mea şi atunci văzurăm o fâşie neagra care se încolăcise în jurul încheieturii mâinii profesorului.

Acum abia mă lămurii de ce răcnise atât de grozav, căci panglica aceea era temutul şi veninosul miriapod al Africii, a cărui atingere e atât de dureroasă încât se poate compara doar cu aceea a unui fier înroşit în foc.

Cu ajutorul cuţitului sau, Pongo ucise grozava insectă. Din pricina durerii grozave, profesorul leşinase aproape, dar pentru moment nu puteam ţine seamă de asta. Trebuia să plecam, căci ţipătul lui Therry îi alarmase pe negrii şi puteam vedea o mulţime de făpturi negricioase desprinzându-se de lângă foc şi năpustindu-se spre noi.

Repede îl apucarăm de braţe pe profesor şi gonirăm cu el în stepă. Pongo trebuia să ne acopere retragerea, la nevoie.

După re alergarăm vreo trei sute de metri, Pongo strigă:

— Massers opriţi! Hereros întors!

Îndepărtatul foc de tabăra îl vedeam numai ca un punct, dar ochii lui

Pongo obişnuiţi cu întunericul, trebuie să fi zărit şi făpturile negricioase ale duşmanilor.

Therry căzu gemând la pământ. Trebuia să vedem mai întâi de el, înainte de a ne gândi să redobândim statuia.

Pongo dispăru deodată, se întoarse după zece minute şi ne spuse că găsise aproape un pârâiaş.

Acolo puteam aprinde şi un foc, fără grija. Ne spuse să vedem de profesor în vreme ce el nu va slăbi din ochi pe Hererosi. Urmarăm sfatul şi după un sfert de ceas puturăm răcori braţul profesorului. Pongo dispăruse ca să vegheze asupra negrilor, care aveau acum în stăpânire preţioasa statuie.

Nici nu bănuiam atunci în ce bucluc ne va vâri zeiţa aceea. Despre asta îţi voi povesti cu alt prilej, draga George – îşi încheia povestirea doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **MINUNI SUB PĂMÂNT.**

În numărul următor:

ZEIŢA DE AUR.

In Numărul următor:

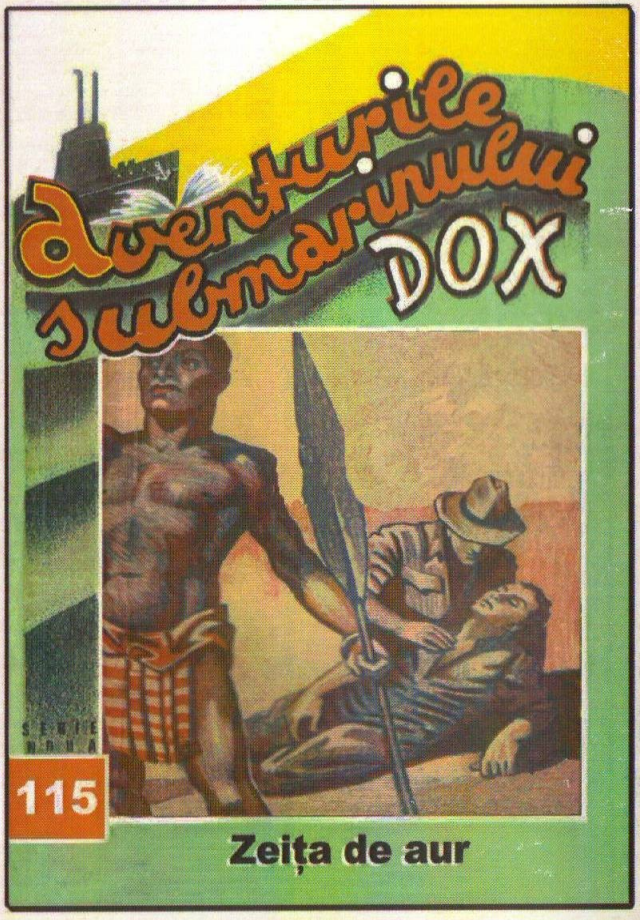

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro